

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce: **G. K.**

st. příslušnost Gruzie

t. č. v ZZC Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou

sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-940/ZA-ZA11-P07-ZZC-2017, ze dne 20. 6. 2019, ve věci zajištění

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce v žalobě doručené Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 22. 7. 2019 navrhoval, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného označené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o jeho zajištění do 20. 8. 2019 s možností následného prodloužení, a to podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), tj. protože by žalobce mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.
2. Žalobce s důvody uvedenými v napadeném rozhodnutí nesouhlasí. Podle žalobce je povinností žalovaného vycházet při interpretaci pojmu „veřejný pořádek“ mimo jiné ze stávající judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se výkladu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a také obdobného § 119 odst. 2 písm. a) zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce poukázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 13/2013-30, ze dne 17. 9. 2019 (*správně 17. 9. 2013 – poznámka krajského soudu*), ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Otázku, zda je důvodné se domnívat, že zajištěný cizinec, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, je při rozhodování správního orgánu o povinnosti tohoto cizince setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců [§ 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] nutno posuzovat tak jako obdobný důvod pro vyhoštění cizince [§ 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky]. Takovým důvodem tedy může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Bude-li pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek“ podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu vykládán uvedeným způsobem, lze danou právní úpravu považovat za souladnou s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie.“* Dále žalobce zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 37/2016 - 55, ze dne 22. 7. 2016, podle kterého samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalobce rovněž odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle kterého může být důvodem zajištění podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu porušování právního řádu, které má trestněprávní dimenzi s tím, že v případech posuzovaných Nejvyšším správním soudem se však jednalo o trestné činy, pro které byl cizinec již pravomocně odsouzen. Žalovaný k citované judikatuře podle žalobce vůbec nepřihlédl a protiprávní jednání žalobce nehodnotil z toho hlediska, zda se jedná o skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Podle žalobce jeho jednání, které mělo naplnění uvedeného ustanovení představovat, může být považováno za jednání přestupkového charakteru, a i v případě, že by se snad v budoucnosti mohlo ukázat, že se jednalo o trestněprávně relevantní jednání, je třeba respektovat presumpci nevinu a na žalobce nelze nahlížet jako na pachatele trestného

činu, dokud za něj nebude pravomocně odsouzen. Závěrem žalobce zdůraznil, že institut zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu nelze v žádném případě chápat jako institut nahrazující vazební stíhání, nebo jako institut výchovný nebo dokonce jako jakýsi druh postihu řešící případné nesociální chování žadatele o azyl v přijímacím středisku.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
4. Ze správního spisu postoupeného žalovaným (resp. jeho části) krajský soud zjistil, že žalobce byl dne 21. 4. 2018 zjištěn jako pachatel krádeže v obchodním domě Kaufland v Rychnově nad Kněžnou, ve kterém měl odcizit digitální rádio značky Blaupunkt, které u něj při zadržení bylo nalezeno. Přestupek byl vyřešen v příkazním řízení uložením pokuty ve výši 10 000 Kč (zjištěno z Úředního záznamu Policie České republiky ze dne 21. 4. 2018). Dále se ze správního spisu podává, že žalobce měl dne 17. 5. 2019 v 7:10 hod. fyzicky napadnout ženu (ročník 1960) a způsobit ji zranění, které si vyžádalo lékařské ošetření (zjištěno ze zprávy Policie České republiky ze dne 18. 6. 2019 a z vyrozumění o spáchání přestupku proti občanskému soužití ze dne 17. 5. 2019). Žalovaný vydal dne 20. 6. 2019 napadené rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný podle odůvodnění napadeného rozhodnutí zohlednil výše uvedené skutky a konstatoval, že žalobce svým chováním a jednáním za poslední dva měsíce opakovaně porušil právní řád České republiky a ve druhém případě dokonce způsobil újmu na zdraví fyzické osobě. Uvedená jednání žalobce podřadil žalovaný pod § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu s tím, že zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona uložit nelze, když k jeho nežádoucímu jednání došlo právě v jednom z azylových středisek a jeho bezprostředním okolí.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.
6. Skutkové okolnosti případu nebyly sporné. Za podstatné považuje krajský soud, že žalobce v žalobě nezpochybnil, že se dopustil jednání, která jsou uvedena v napadeném rozhodnutí.
7. Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu může Ministerstvo vnitra v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.
8. Krajský soud v obecné rovině souhlasí se žalobcem, že důvodem pro zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu může být jen hrozba takového jeho jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Uvedený závěr již byl opakovaně zdůrazněn v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, včetně těch, na která žalobce v žalobě poukazoval. Stejně tak je rozhodovací praxe správních soudů ustálená v závěru, že samotný nelegální pobyt cizince, byť ve spojení s nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění, nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek.
9. Oproti tomu krajský soud nesdílí názor, že by důvodem zajištění podle předmětného zákonného ustanovení mohlo být pouze takové jednání cizince, která naplňuje skutkovou podstatu trestného činu a o jehož vině již bylo pravomocně rozhodnuto, jak by se mohlo

podávat z žalobcem vybraných pasáží z judikatury Nejvyššího správního soudu. Podle přesvědčení krajského soudu může být důvodem zajištění cizince podle citovaného zákonného ustanovení i jednání menší intenzity, pokud lze na jeho podkladě dospět k závěru, že v případě cizince existuje důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek. Veřejný pořádek je neurčitým právním pojmem, který lze definovat jako souhrn pravidel jednání a chování lidí na veřejnosti, jejichž dodržování a zachovávání je podle obecného přesvědčení, zvyklostí a mínění převažující většiny lidí v určité společnosti podmínkou spořádaného a poklidného soužití lidí s ohledem na konkrétní čas a místo (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2014, č. j. 1 A 12/2012 - 34, dostupný rovněž na www.nssoud.cz). Podle nezpochybněných závěrů žalovaného, se žalobce dopustil v krátkém časovém intervalu jednoho měsíce dvou jednání, která sice podle obsahu spisu nebyla dosud kvalifikována jako trestný čin, svou intenzitou se však nepochybně trestnímu jednání mohou blížit. Krajský soud nemá pochybnosti o tom, že jak odcizení zboží v obchodě, tak zejména fyzické napadení téměř 60 leté ženy představují takové okolnosti, pro které je vskutku důvodné nebezpečí, že žalobce nebude respektovat tuzemská právní pravidla a bude pokračovat v protiprávním jednání. Jeho zajištění na základě výše uvedených skutečností je proto důvodné. Krajský soud dodává, že v postupu žalovaného nespátřuje porušení zásady presumpce neviny. Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je především preventivní povahy a mohlo by se minout účinkem, pokud by byly správní orgány vždy nuceny vyčkávat, až bude o vině cizince pravomocně rozhodnuto.

10. Pro úplnost krajský soud dodává, že jakkoliv souhlasí se žalobcem, že zajištění podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu neslouží jako institut výchovný nebo jako postih řešící nesociální chování žadatele o azyl, tak z odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsahu spisu nevyplývá nic, co by nasvědčovalo tomu, že se jedná o některý z uvedených případů a že by snad žalovaný rozhodnutím o zajištění žalobce sledoval jiný účel, než k jakému uvedené omezení slouží. Nic konkrétního se v tomto směru nepodává ani z žaloby.
11. Krajský soud uzavírá, že žalovaný měl k zajištění žalobce dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu a jeho rozhodnutí je náležitě odůvodněno, proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 12. srpna 2019

JUDr. Martin Láníček

Shodu s prvopisem potvrzuje

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje